За інженерні кадри

ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 6 (507) | П'ЯТНИЦЯ, 19 лютого 1993 року. | Телефони редакції: 4-74-17, 22-68.

ІНФОРМАЦІЙНА ПАНОРАМА

НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ,

що впродовж багатьох років вважався неофіційним святом чоловіків. Можливо, таким він і залишиться — час покаже. Ну, а щодо офіційного відзначення, то тут справа делікатніша і складніша.

Річ у тому, що Президент і уряд нової незалежної України, прийнявши штандарти і клейноди уряду в екзилі Української Народної Республіки, визнали себе її правонаступниками. Тим часом, ця республіка була ліквідована 1918 року червоногвардійськими загонами Муравйова. Отже, святкувати День Радянської Армії означає — шанувати того, хто позбавив Україну державності. І не логічно, і безпринципно. Тим паче, що зовсім недавно, 29 січня, Україна віддала належне тим трьомстам київським студентам, які майже без зброї, без будь-якої армійської виучки стали грудьми перед загонами Муравйова на станції Крути Чернігівської області, загинули всі до єдиного і були всенародно поховані, як герої, в Києві на Аскольдових висотах.

Таким чином, 23 лютого віднині не є святом України. Святом залишається тільки 9 травня — День Перемоги.

* * *

НЕ БЕЗ СТАРАНЬ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ,

яким профспілки добряче допікають за політику обкрадання народу, в багатьох колективах була організована кампанія оновлення заяв щодо порядку збирання членських внесків. Це, по суті, перереєстрація членів профспілки.

І ось вона завершена.

Наші втрати — 23 чоловіка, тобто, близько одного процента. Вийшли з профспілкових рядів, в основному, пенсіонери.

Отже, можна вважати, що люди профспілкою дорожать, вважаючи її за острівець надії серед бурхливого моря нестабільності. І це при тому, що наші тредюніони не безгрішні, не позбулися дорешти синдрому «приводного ременя комунізму», але вони не стоять на місці, потихеньку вичавлюють з себе хворобу рабської покори і тотального «послушанія».

* * *

ЯК ВІДОМО, ІНСТИТУТ НЕ МАЄ СВОГО БАГАТОПРОФІЛЬНОГО МЕДИЧНОГО ЗАКЛАДУ

— він з'явиться по закінченню будівництва шостого гуртожитку, яке щойно розпочалось. Тим часом, коло медичних послуг за місцем роботи розширюється. Ось і зараз з ініціативи профкому прийнято рішення про утримання за рахунок вузу клінічного лаборанта в здоровпункті (гуртожиток № 1, телефон 03—внутрішній), що дозволить економити час на оформлення довідок для отримання путівок в санаторії, на дієтичне харчування, до санаторію-профілакторію. Досить прийти в здоровпункт з медичною карткою, здати аналізи і безкоштовно(!) отримати потрібний документ, бо зараз за нього скрізь уже вимагають грошей.

До речі, при здоровпункті продовжує працювати стоматологічний кабінет (лікування і видалення зубів). Запис у профкомі, телефон 23-45.

ЯКІ Б ТАМ НЕ СКЛАДАЛИСЯ УМОВИ ЖИТТЯ, ПОЛІТИЧНІ, СУСПІЛЬНІ, ЕКОНОМІЧНІ, СТУДЕНТ ЗАВЖДИ ЗАЛИШАЄТЬСЯ СТУДЕНТОМ, ДЛЯ ЯКОГО СТИПЕНДІЯ — НЕ ОСТАННІЙ ДАР БОЖИЙ (ЯКЩО ЗАБУТИ, ЩО ЦЕЙ ДАР, І САМІ БОГИ, ЯКІ ЙОГО ДАЮТЬ. ЦІЛКОМ ЗЕМНІ).

Так ось, недавно ректоратом (на якому і засідають інститутські «боги»), затверджено положення про порядок призначення, встановлення і виплату стипендій у нашому інституті.

В цьому документі кілька десятків параграфів і всі прокоментувати нам, звісно, не вдасться, але найголовніші і самі розміри стипендій — назвемо. Отже, кому і за що призначається стипендія?

Стипендія призначається встигаючим студентам, зарахованим (переведеним) до навчального закладу на загальних підставах.

До числа встигаючих належать студенти, які не мають академічної заборгованості за результатами підсумкового контролю.

Студентам першого курсу інституту до першого підсумкового контролю призначається стипендія у мінімальному розмірі.

За особливі успіхи в навчанні та науково-технічній творчості встановлюються персональні (іменні) стипендії та стипендії Ученої Ради інституту. Розмір іменної стипендії складає 2,5 розміри мінімальної заробітної плати, а стипендії Ученої Ради — 2,0.

Для кожного факультету встановлюється по одній іменній стипенції і по дві стипендії Ученої Ради.

Розміри стипендій:

Середній бал успішності	Коефіцієнт встановл. стипендії по відношенню до мінім. зарплати
3,00 — 3,99	0,8
4,00 — 4,24	1,0
4,25 — 4,49	1,15
4,50 — 4,74	1,30
4,75 — 4,99	1,40
5,00	1,5

Більш детальну інформацію про стипендії, пільги на їх одержання можна дістати в ректораті, профкомах, у юрисконсульта, в планово-фінансовому відділ, бухгалтерії, в деканатах і на кафедрах.

ЗА ДЕСЯТЬ ПРОЦЕНТІВ ВАРТОСТІ

профком надає путівки на харчування в дієтичному залі їдальні — 648 карбованців за 24 дні. Отже, і дешево, і корисно. Обмежень на путівки практично нема.

* * *

В 500 І БІЛЬШЕ РАЗІВ ПОДОРОЖЧАЛИ ПУТІВКИ

санаторно-курортного призначення. Але профком поки-що одержує їх стільки ж, як і в попередні роки, вишукуючи по області те, що «горить» в інших організаціях. Так що можете звертатися до профкому. Сплачувати доведеться тільки 10 відсотків вартості, а малозабезпеченим профком за рахунок матеріальної допомоги компенсує частину і цих десяти відсотків.

* * *

ТРИВАЄ ПІДГОТОВКА НОВОГО ВАРІАНТУ

колективного договору — йде обговорення в профспілкових організаціях. З проектом можна познайомитися в профкомі — дорожнеча не дозволяє його розмножувати так, як раніше.

Профком просить подавати свої пропозиції з питань соціально-культурного розвитку колективу.

* * *

ПРОЕКТ КОШТОРИСУ НА 1993-й РІК ПЕРЕДБАЧАЄ

таку структуру використання коштів: 10,4% — вищим профорганам; 54,4% — цеховим профорганізаціям; 35,2% — в централізований фонд профорганізації інституту. На жаль, розписати все це в карбованцях неможливо в зв'язку з інфляційними процесами. В усякому разі конкретні затрати на ті чи інші статті пропонується залишити на рівні минулого року.

РОЗГЛЯНУТО І ЗАТВЕРДЖЕНО ЗВІТ

про використання профспілкових коштів у минулому році. Внески склали 1096420 карбованців. З них 10,4 процента перераховано вищим профорганам області (всі інші організації, до речі, сплачують 30%). На культурно-виховну і роботу з дітьми затрачено 377665 карбованців; на спортивно-оздоровчу (участь збірних команд викладачів у республіканській спартакіаді здоров'я) — 38981 карбованець; на матеріальну допомогу — 241374 крб.; на господарські потреби профкому — 3840 крб.; на преміювання профактиву, людей, які на громадських засадах виконували ту чи іншу роботу (наприклад, допомога в спорудженні житлового будинку) — 82459 крб.

Слід відзначити, що 54% внесків залишається і використовується безпосередньо в цехових профорганізаціях.

* * *

Шириться фронт робіт на спорудженні нового гуртожитку по вулиці Артоболевського. На знімку закладається фундамент.

НА ТЕРЕНІ КУЛЬТУРНО-ХУДОЖНЬОГО ЦЕНТРУ МЕТЕОРОМ СЯЙНУЛО

ім'я молодого таланту Юрія Савчука, який вніс помітний склад у створення в нашому інституті кабінету українознавства. Тепер Юрій Костянтинович перебуває в Києві, навчається в аспірантурі, але практичної роботи в сфері культури не припиняє. Щойно в газетах з'явилось повідомлення, що приватне Вінницьке видавництво «Континент» готує до друку його книгу «Герби Поділля».

* * *

ПРЕДСТАВНИК ПРЕЗИДЕНТА НА ВІННИЧЧИНІ М. А. ДІДИК

видав розпорядження про хід виконання рішення облвиконкому «Про програму розвитку української мови та інших національних мов в області на період до 2000 року». Намічається до 20 лютого проаналізувати організаційну і практичну роботу в цьому напрямку і розробити реальний план дій по виконанню кожного пункту програми.

Йдеться, насамперед, про те, щоб усі службові особи обов'язково оволоділи державною мовою, щоб нею велася вся документація, діловодство, сесії, наради, засідання, збори, щоб українськими були всі без винятку вивіски, печатки, штампи, офіційні документи.

В нашому інституті з 1 січня нинішнього року ця робота уже здійснена. Але недоліки, звичайно, є.

Щойно відбулися засідання первинного осередку Товариства «Просвіта», яке відзначило, що темпи виконання Закону поки-що незадовільні. Доцільно було б створити координаційний центр з розробки україномовної технічної термінології та машинного термінологічного центру, розглянути доцільність перегляду контракту про підготовку в ВПІ іноземних фахівців не російською, а державною мовою, звернути пильнішу увагу на культуру мови в ділових паперах, Інститутських підрозділів, організувати для цього цикл занять «Культура української мови та ділове мовлення».

* * *

ТІЛЬКИ В СІЧНІ НА ОДНУ АБОНЕМЕНТНУ ПЛАТУ

за телефони інститут витратив 380 тисяч карбованців. Це багато, а було б півмільйона, якби не зняли вісімдесяти апаратів міжміського зв'язку.

З переходом на внутрішню АТС з'явилася можливість контролювати кількість і тривалість міжміських переговорів на всіх телефонах. Правда, контроль дає невтішну картину — як і в часи застою, коли за копійки балакали, скільки кому заманеться, продовжуємо так само, але тепер уже за несамовиті гроші.

Тому ректорат вирішив завести на кожному телефоні спеціальний журнал обліку розмови провадити на рівні прогматичного лаконізму і тільки по ділу.

Ну, а хто такий порядок не визнає, то, будь ласка, говоріть, але за рахунок власного гаманця.

ХРОНІКА ШТУЧНОГО „СУПУТНИКА“ ВПІ

Пам'ятаєте кінофільм «Хроніка пікіруючого бомбардувальника?» А це буде хроніка з життя нашого санаторію - профілакторію «Супутник».

А почнемо з його злету.

Жовтень 1992 року. Колектив відзначив 10-ти річчя від дня відкриття профілакторію. На урочистостях, які відбулися з цього приводу в актовому залі інституту, було сказано багато добрих слів про лікарів, медсестер, інших працівників за їх сумлінну працю, проінформовано скільки оздоровлено студентів, викладачів, співробітників вузу, про дальше удосконалення методів лікування, про те велике багатство, яким є для інституту санаторій - профілакторій «Супутник». І всі висловлювали думку, що його треба берегти, дбати про нього.

Січень 1993 року. У зв'язку з підвищенням цін на продукти вартість харчування на одного відпочиваючого зросла до 600 карбованців на день, а путівки — до 20 тисяч. Хоч студентам, викладачам, іншим працівникам надаються значні пільги, бажаючих оздоровитись помітно поменшало.

З'явилися серйозні проблеми з ліками і вітамінами, вартість яких зросла в 100 і навіть 1000 разів.

Кінець січня. Виникли труднощі з доставкою продуктів з бази до їдальні профілакторію. Дефіцит бензину. Якщо раніше автомашини виділялися двічі на тиждень, що теж мало, то тепер і цього нема. Вже були випадки зриву своєчасного приготування страв.

Колектив чудом виходить зі складного становища. Відсутність деяких медикаментів компенсується більш широким використанням фізеотерапевтичного лікування, фітотерапії, лікування нетрадиційними методами.

Винахідливо працює колектив їдальні.

Одним словом, працівники санаторію - профілакторія і в цих важких умовах не тільки не втрачають завойований авторитет, а й всіма силами і засобами прагнуть примножити його.

Але...

Лютий 1993 року. Ситуація. продовжує погіршуватись. Розперезалися нечисті на руки люди. В кімнатах, холах, коридорах почали в масовому порядку зникати дзеркала, репродуктори, електропраски і електролампочки. Щоб не сидіти по вечорах в своїх кімнатах в темряві, відпочиваючі приносять з собою лампочки, а вранці викручують їх.

А цими днями якась злодійська рука під час обіду, коли нікого не було на 3-му поверсі, відрізала 20 метрів доріжки в коридорі, викинула через вікно на двір і підібрала.

Так недовго і до нитки розтягнути профілакторій...

На цьому обірвемо цю далеко не радісну хроніку і дамо слово головному лікарю **П. П. Кобі.**

Шановні студенти, працівники ВПІ!

У цей важкий час звертаюся до вас з проханням: збережіть свій санаторій-профілакторій! Допоможіть, чим можете, не давайте його розграбувати! Хто простягає руку до його майна, хто створює перешкоди для нормальної роботи —той підрубує сук, на якому сидить, позбавляє можливості оздоровитись самому і іншим.

Будьмо розсудливими!

ЛЮДИ НАШОГО ІНСТИТУТУ

ПОЧАВ З ВИБАЧЕННЯ

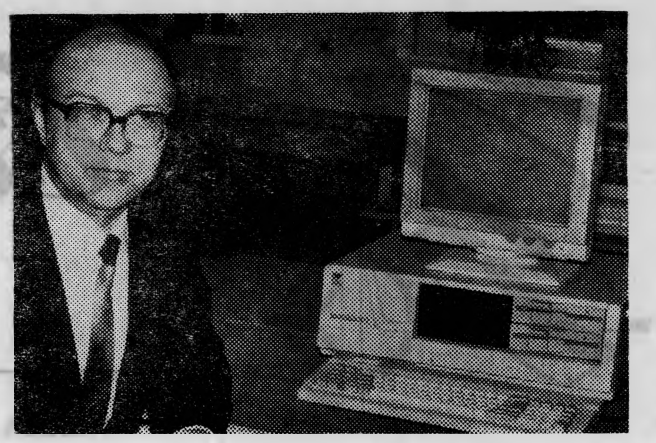

Чи думав колись Валерій Андрійович Следнев — росіянин за походженням, — що не тільки досконало володітиме українською мовою, а стане свого роду законодавцем, одним із співавторів українізації комп'ютерів у нашому інституті? Не впевнені, бо вчився в російській школі, вдома спілкувався теж російською, навіть у Київському політехнічному інституті вчився на російській.

В такій ситуації і корінні українці не завжди віддавали перевагу мові предків. Тим приємнішим є приклад Валерія Андрійовича. І не тільки тому, що живе і працює в нашій державі і має враховувати її закони. Він каже так:

— Ще в школі на лічених за розкладом уроках української мови я закохався в чудові твори Котляревського і Шевченка, Лесі Українки і Григорія Сковороди, з насолодою слухав учительку, яка читала уривки з них.

Можливо, що ці епізодичні зустрічі з співучою мовою українського народу так би і залишилися, епізодами, коли б не близькі стосунки з колегами по роботі, зокрема, з такими знавцями і пропагандистами української мови, як колишній декан радіотехнічного факультету Ю. В. Крушевський, завкафедрою В. А. Кофанов. Під їх впливом Валерій Андрійович почав цікавитись словниками, художньою літературою українських авторів. Незабаром в його домашній бібліотеці з'явились «Кайдашева сім'я» Нечуя - Левицького, «Чотири броди» Михайла Стельмаха, твори Олеся Гончара, Остапа Вишні, Павла Загребельного. А «Енеїда» Котляревського стала настільною книгою викладача. «При поганому настрої, — каже він, — перечитую її і заспокоююсь».

Частим гостем став він в інститутській бібліотеці, працівники якої вже добре знали, що цей відвідувач попросить українське енциклопедичне видання академіка Глушкова, яке тут в одному екземплярі.

Було б, тим часом, неправдою стверджувати, що В. А. Следнев, взявшись за вивчення української і спілкування на ній, дав «відставку» рідній російській. Це не так, це не дитячі іграшки, які набридають і відставляються. Кожна мова — черівна квітка в розкішному букеті людської мудрості і її вивчення дає радість пізнання. Тому Валерій Андрійович ніколи не говорить про перевагу тої чи іншої, про свою українізацію.

Але, водночас, розуміючи просту істину: живеш в тій, чи іншій державі — знай її мову, почав готуватись до викладання свого предмету українською.

І ось на початку 1991-92 навчального року студенти україномовного потоку, що прийшли на його лекцію з алгоритмізації і програмування, почули від свого викладача незвичайну заяву, що віднині читатиме матеріал тільки українською. І попросив вибачення, якщо допустить якісь неточності.

Група з радістю прийняла цю новину і щиро допомогла викладачеві провести заняття.

Якийсь час Валерій Андрійович ще писав словничок до лекцій, але поступово потреба в ньому відпала. І тепер він не тільки на належному рівні читає матеріал, приймає заліки, курсові роботи, державні екзамени, а й створив уже кілька десятків програм для українізації комп'ютерів.

Л. ЛЕОНІДОВ.

На знімку: В. А. Следнев.

ЧОГО БРАКУЄ...

Переступивши поріг квартири, одержую інформацію, що є на світі Кравчук, черги, скажені ціни і я, якому багато чого бракує. Напевне, знову пропав вечір. Лягаю на тахту, стараюся абстрагуватись. Нічого не виходить, тільки одна думка пробивається виразно й чітко: «Чого не купив «Чумацької».

І. МІЩЕНКО.

РЕПЛІКА

СЛУШНА ПЕРЕСТОРОГА

Деканат інженерно - будівельного факультету. 10 лютого. 10.00. Всі двері — навстіж: в коридор, до кабінетів декана, його заступника. І ніде живої душі — заходь, бери, що заманеться, ніхто ні гу-гу.

Надія тільки на грізні слова вивіски в передній кімнаті: «В верхней одежде не входить!».

Отож, давайте поміркуємо, пофілософствуємо над цим красномовним зразком епістолярної творчості.

Якщо цією вивіскою працівники деканату мали на меті нагадати відвідувачам про елементарну культуру, себто, про те, що до керівників не слід заходити, як їздовий до гноярки — в кожусі, і в шапці-ушанці з опущеними навушниками, а у випрасованому костюмі, при модному галстуці і накрахмаленому комірі, то необхідно: по-перше, щоб ті керівники були там, а по-друге, якщо з тої чи іншої причини вони відсутні і треба чекати, то має у тому «передпокої» бути теж елементарна культура прийому відвідувачів, себто, вішалка, аби ту «верхнюю одежду» можна було зняти, і ще — хоча б стілець чи лавка, щоб було на що сісти,, а не стояти, як Пізанська вежа, хилячись то до однієї, то до другої стіни.

Якщо ж цією вивіскою деканатці просто радять не ризикувати своєю «верхнею одеждою», оскільки звідси все можна винести — друкарську машинку, канцелярське начиння, документи, що розкидані на столах, — то залишається тільки дякувати за слушну пораду.

І третій варіант: якщо нікого нема в деканаті, то говори до лампочки, спілкуйся з вивісками, об'явами — все ж веселіше буде чекати.

І. МОРОЗОВ.

ЛІКНЕП УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

РУСИЗМИ	СЛІД КАЗАТИ
обнищання	забожіння народу
об'явити (перерву)	оголосити (перерву)
об'ява	оголошення
одобрити (пропозицію)	схвалити (пропозицію)
оказати допомогу	надати допомогу
опреділити	визначити
опровергати	спростовувати
охвачувати	охоплювати
перечислити	перелічити, перерахувати
підготовити	підготувати
підчеркнути	підкреслити, наголосити
підняти питання	порушити питання.
до цих пір	досі
повістка денна	порядок денний
повод	привід
по всякому поводу	з усякого приводу
подавляюща більшість	переважна більшість
по-другому	докладно, по-іншому, інакше
положення (в суспільстві)	становище.
поступати (про пропозиції, записки),	надходити
Ви правий (не правий)	Ви маєте рацію
постороонній	сторонній
нічого не получається	нічого не виходить
похожий на...	схожий на, подібний до...
празник	свято
предложення	пропозиція
приглашати	запрошувати
при обговоренні	під час обговорення
при допомозі	з допомогою
слід признати, що...	слід визнати, що...
признак того, що...	ознака того, що...
примінити, примінення	застосувати, застосування
принуждати	змушувати, силувати
розпочинати (обговорення, роботу)	приступати (до обговорення роботи)
прослойка	прошарок
протирічити	суперечити
на протязі року	протягом року
розпис (засідань, занять)	розклад (засідань, занять)
рядом	поряд
саме по собі	саме собою
самий активний	найактивніший
сахар	цукор
сахарний завод	цукровий завод

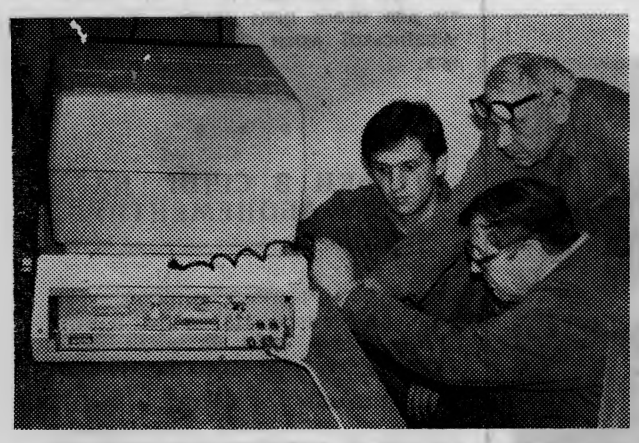

В репортажі «Острівець натхнення», опублікованому у минулому номері багатотиражки, розповідалось, як створюється обчислювальний центр на факультеті радіотехнічної апаратури. Сьогодні ми доповнюємо цю публікацію знімками тих, хто докладає особливо багато зусиль для створення центру.

Вгорі: (зліва направо) інженери А. Г. Балаханов, В. А. Крючков, начальник техбюро Г. В. Ковшов. Праворуч — начальник ОЦ В. П. Зубов.

Фото С. ЛІСОВОГО.

Лампадка

Прочитав в «Інженерних кадрах» вашу замітку «Воєнний роман» і захотілось сказати, що в мене теж є пам'ятне фото.

З війни вернувся я калікою: в голові — осколки і рана кровоточить; кістки правої руки роздроблені, не може бути мови про гіпс, весь час виходять звідти осколки костей і металу. Мама останні копійки вимітає з хати, щоб робили мені щотижневі перев'язки. Безнадія!

Лікар дав матері пораду: «Твоєму синові зосталося менше року — хай би він краще на ці гроші з дівчатами повеселився».

Мама стала чорна, як земля і я дізнався. від чого. Жаль стало себе. Купив горілки, випив. Безтямна злість сповила душу: «За що ти, доле, так скривдила мене?»

Почав несамовито битися головою і скаліченою рукою в стіни. Мамі серце підказало, що дома негаразд — прибігла з поля. Побачила багато крові, впала на коліна, підповзла до мене, обхопила мої ноги, гладить їх: «Синочку мій, синочку...»

Отямився, став уже маму заспокоювати: «Треба одружуватись. Хочу, щоб після мене залишився син чи дочка».

Одружився. Але не з тією,, яку матір дуже хотіла, яка теж була в снах моїх і мріях, а з тією, що переховувала мене від поліцаїв і гестапо, коли сорок першого року втікав з концтабору. Поклав їй на душу важкий хрест - зізнався, що жити мені не більше року і якщо вона хоче, то може ризикнути. І вона «ризикнула».

Той лікар. що так налякав мене з мамою давно уже вмер. Його діти, які після війни стали лікарями, теж повмирали, а ми з жінкою все живемо й живемо...

— А та, що була найдорожчою?

— Довго ні за кого не виходила. Мабуть, не хотіла при мені, живому. Потім пішла за вдівця. Три роки тому її не стало.

...Замовк мій співрозмовник, а в мені запала дивна тиша, ніби ліс перед літньою грозою. «Дзвеніть, дзвони, дзвеніть!»

P. S. Щось негаразд з нашою мораллю, якщо любі дідугани показують дорогу іконку, перед якою горить лампадка вічної скорботи, не своїм дітям і внукам, а мені — чужій людині.

С. ЛІСОВИЙ.

«За инженерные кадры» — щотижнева газета колективу Вінницького політехнічного інституту, обласна друкарня управління по пресі м. Вінниця, вул. Київська, 4. Адреса редакції: 286021 Вінниця, Хмельницьке шосе, 95. політехнічний інститут, кімната 0220. Телефон: 4-74-17.

Тираж 1000.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.